

Tots els carrers de Girona

El carrer de Montjuïc

581

El carrer de Montjuïc no és altra cosa que la part baixa de la Pujada a la Barrufa, o carretera d'accés a la urbanització Parc de Montjuïc. El nom de Pujada de la Barrufa fou posat l'any 1978 estrictament al tros del carrer situat dintre dels límits del pla parcial Parc de Montjuïc. La part més baixa va conservar el nom de carrer de Montjuïc. La fusió entre els dos carrers, imperceptible per al qui hi passa, es produeix en el punt d'on en surt, com a travessia, el carrer de la Torre de Sant Joan.

La part que porta el nom de carrer de Montjuïc comença a les cases del Grup Mazo Mendo —que pertanyen, per numeració, al carrer de Pedret, encara que estiguin en part enfilades cap al carrer de Montjuïc—, i després de vorejar la part exterior de la muralla medieval del barri de Sant Pere —feta, originàriament, entre 1378 i 1386—, passa pel costat de l'accés a l'escola pública Ignasi Iglésies i a la llar infantil Sant Ramon Nonat. Finalment, passa al peu del grup de quatre cases que hi va construir l'ajuntament re-

publicà.

Els terrenys que travessa el carrer van ser comprats per l'Ajuntament l'any 1930. Hi va fer el col·legi Ignasi Iglésies, segons plànols de l'arquitecte Ricard Giral Casadesús, i també hi va començar a realitzar un projecte del mateix arquitecte que havia de consistir en una urbanització de ciutat-jardí. Només van arribar-se'n a fer quatre cases que han quedat com a mostra del que podia haver estat i no va ser un barri modèlic. El col·legi es va inaugurar el curs 1933-34 i va constituir en el seu moment una obra exemplar en el seu gènere. A començament dels anys cinquanta se li va afegir un pis, el 1972 es va fer una primera ampliació del pati —que va comportar la construcció del mur de contenció que voreja el carrer de Montjuïc— i poc després es va emprendre una segona ampliació que va haver-se de fer en un espai sostingut sobre pilars. Aquesta ampliació del pati ara forma com una coberta sobre el carrer.

J. Fabre

El carrer d'Onofre Pou

583

El carrer d'Onofre Pou és situat al barri vell, entre la travessia i el carrer del Portal Nou, i la seva inclusió al nomenclàtor de la ciutat és ben recent i accidentada. El ple de l'Ajuntament en la sessió celebrada el dia 16 de desembre del 1985 decidia de posar el nom de carrer d'Onofre Pou a la travessia de l'Auriga, amb la intenció de posar fi al fet que un mateix nom pervivia alhora a dues o tres vies ciutadanes.

Aquest intent de simplificar i enriquir el nomenclàtor va ensopegar amb l'oposició dels veïns —en aquest cas concret, amb la dels estadants de la travessia de l'Auriga— fins al punt que al capdavant l'esmentat acord va restar sense aplicar-se.

Uns mesos més tard, concretament en el ple municipal de data 13 de maig de 1986, es prenia l'acord de donar el nom

d'aquest il·lustre gramàtic al tram d'escales que connecta el carrer i la travessia del Portal Nou. És un traçat curt, el qual limita amb el gran cos edificat que encabeix l'antiga església de Sant Martí Sacosta (s. XVI-XVII) i el Seminari Diocesà.

Pel que fa a Onofre Pou, la biografia que en dona la Gran Enciclopedia Catalana remarca que visqué a Girona en el segle XVI, i que al llarg de la seva vida fou Doctor en Arts, prevere, rector de Sant Jaume de Perpinyà i catedràtic de filosofia a la universitat d'aquesta vila. No obstant això, destacà sobretot com a gramàtic, no en va ésser autor d'un vocabulari català-llatí que va servir de llibre de text a les universitats fins al segle XVIII, essent motiu de diverses edicions i ampliacions.

Ramon Alberch i Fugueras

El carrer del pont de la Barca

582

Carrer del Pont de la Barca és el nom que el ple de l'Ajuntament va donar, en la sessió del 18 de març del 1987, a un tros del carrer de Sant Gregori, concretament el comprès des de la Devesa fins a la cruïlla de la rambla de Xavier Cugat amb el carrer de la font de l'Abat. En la mateixa sessió municipal es va donar el nom de rambla de Xavier Cugat al tram del carrer de Sant Gregori des de l'esmentada cruïlla fins al límit del PEMU Fontejau. El tros comprès entre el límit del PEMU Fontejau i el límit del terme municipal conserva el nom de carrer de Sant Gregori que havia estat posat, en el ple del 19 de juliol del 1985, al que anteriorment es deia carretera de Sant Gregori i, abans de 1975, carretera de les Planes, i que comprenia des de la Devesa al límit del terme municipal. El que es va fer, doncs, el març del 1987, va ser donar tres noms diferents a una via urbana que fins aleshores havia mantingut una denominació unitària.

El canvi no era gratuït, perquè la urbanització, per l'Institut Català del Sòl, dels terrenys de Fontejau, ha donat una tipologia molt diferent a cada un dels tres trams. Les diferències les ha creades precisament la realització de la rambla central de la urbanització sobre l'eix de l'antiga carretera d'accés a Sant Gregori i Taialà. Aquesta rambla ha estat realitzada durant els anys 1985 i 1986 seguint les directrius del Pla especial de Millora Urbana (PEMU) de Fontejau, aprovat definitivament el 2 de novembre del 1983.

Un pont amb més de 80 anys

El tros que porta el nom de carrer del Pont de la Barca queda fora de les prescripcions del PE-

MU, i està format substancialment pel paviment del pont i un tros de l'antiga carretera. El pont va ser fet l'any 1902 per La Maquinista Terrestre y Marítima i va quedar del tot instal·lat el 1904. La seva construcció va venir obligada per la realització de la nova carretera a les Planes —l'antiga, feta mig segle abans, passa per Santa Eugènia i Salt— que es va començar l'any 1901. El paviment del pont, de cinc metres i mig d'amplada, discorre set metres per sobre el llit del riu. La longitud és de 91 metres. S'ha dit moltes vegades que la seva utilitat va quedar molt reduïda quan es va fer el nou pont, una mica més avall, el 1968. Però, en definitiva, des d'aleshores ha continuat fent exactament la mateixa funció, que és la de comunicar Girona amb els seus barris de Taialà, amb Domeny, Sant Gregori i tots els altres pobles fins a les Planes. El pont nou va ser creat per la nova variant de la N-II i compleix una funció ben diferent. Abans de la construcció del pont vell de la Barca, el riu s'havia de creuar en aquest tros amb una barca. Un embarcador era al Portal de la Barca i l'altre a Sant Ponç. L'únic pont sobre el Ter era el situat al Pont Major.

Un nucli urbà càotic

En el tros que no correspon al pont hi ha un desordenat petit nucli urbà. Un costat és ocupat per un Bingo i la casa on viu Emili Caula, que ha estat regidor de l'ajuntament de Girona en el mandat de 1983 a 1987 i anteriorment alcalde de Sant Gregori. Aquesta casa la va heretar del seu oncle, Joaquim Pardàs, fabricant d'embotits, al qual Caula va dedicar el nom —«Kim»— d'un polígon promogut per ell mateix a Taialà en l'època que

aquest barri formava part del municipi de Sant Gregori. El Bingo ha sofert diversos incendis que segons tots els indicis haurien estat provocats. Al costat de l'edifici hi ha un ampli espai habilitat per a aparcament.

A l'altre costat del carrer, s'agrupen de manera caòtica un bar, una gasolinera, tallers, algun habitatge i unes corts de bestiar. En aquest petit nucli hi ha fins i tot algun carrer interior.

Projectes, barraques i provisionalitats

Aquest paratge havia estat conegut com La Font de la Lluna. L'any 1966 s'hi va projectar un pla parcial que mai no va arribar a ser aprovat definitivament i no va desenvolupar-se. En els terrenys que s'estenen cap al nord, de propietat municipal, es va pensar a construir-hi el 1973 un pavelló cobert per les Fires. Aquest projecte, que fins i tot va merèixer un ampli informe de la Cambra de Comerç, no quedà del tot descartat fins que al 1984 es constituí la Institució Firal i es decidí fer el pavelló cobert en el lloc del pavelló d'esports de la Devesa.

El territori on s'obre aquest carrer havia format part del municipi de Sant Gregori fins que el mes de març del 1974 van quedar definitivament agregats a Girona els terrenys compresos entre l'autopista i el Ter. Al costat del carrer s'hi va formar a la postguerra el barri de barraques conegut amb el nom de Rio i va haver-hi també, els anys seixanta, els *albergues provisionales* construïts per acollir els barraquistes damnificats per les inundacions del 1962 i ampliat el 1966 per donar cabuda a d'altres grups de barraquistes procedents de Montjuïc i les Pedreres.

J. Fabre

El carrer de Roca Delpech

584

donar el nom de Jaume Roca Delpech al carrer on aquest havia viscut els últims anys de la seva vida.

Jaume Roca Delpech va néixer a Salt el 26 d'agost del 1910. Els seus pares, Miquel i Emília, li van fer seguir estudis de música i dibuix al mateix temps que els primaris. Als 15 anys va compondre la seva primera sardana i als 16 va fer el primer concert de piano públic a Girona. Entre 1927 i 1932 va cursar estudis superiors de música a París, amb l'ajut d'una beca de la Diputació de Girona i dels seus propis guanys tocant el violí en una de sala de cine mut.

El 1934 es va establir a Barcelona, on va obrir una acadèmia de piano. Fins a la guerra civil va alternar la feina pedagògica amb les actuacions en sales de concerts. Va començar a practicar sistemàticament la pintura a l'aquarel·la mentre va estar mobilitzat al front. El 1940 va fer la seva primera exposició a Girona i des d'aleshores va anar exposant ininterrompudament a Girona, Barcelona, Londres, París, Munic, Hamburg, i altres ciutats d'Europa i Amèrica. A poc a poc va anar abandonant les seves actuacions musicals en públic —el 1943 encara en va fer una al Palau de la Música Catalana— obligat per la seva activitat com

a pintor, que el va portar a viatjar per mig món.

A partir del 1966 va aturar la seva activitat viatjera i ja no es va moure de Girona fins a la mort, el 15 de novembre del 1968. El 1973 i el 1982 s'han fet exposicions d'homenatge a Girona, organitzades per l'Ajuntament. La seva família va cedir mig centenar d'obres al Museu d'Història de la Ciutat.

Jaume Roca Delpech, un dels més importants aquarel·listes catalans del segle, va fer-se l'any 1965 la casa-estudi al costat de l'Institut de batxillerat Vicens Vives, que aleshores s'estava construint. L'entrada de la casa va quedar situada en el carrer que ara porta el seu nom. Hi continua vivint el seu fill únic, també pintor, Santiago Roca Costa, nascut el 1947. El carrer havia portat, abans del 1985, el nom de Passatge del Carme. Amb aquest nom ens hi vam referir en aquesta mateixa sèrie (PUNT DIARI, 25 d'agost del 1984) i remetem, doncs, a aquell treball el lector interessat en més detalls sobre el carrer.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

ve de la plana anterior

60 o 70 assistents, contestà afirmativament. Després de consultar altra vegada amb el Sr. Reverendo, el Sr. de Quintana, «impossible el ademán», deixà anar: «bueno, pues continuaremos en castellano y en todo ca-

so traduiremos y al final, en el coloquio, el que lo desee podrá expresarse en catalán».

La reunió va continuar en castellà i nosaltres, evidentment, vàrem abandonar la sala vexats, entrists i indignadíssims per la falta de sensibilitat i el menyspreu donat a la nostra llengua,

sobretot per part del Sr. Albert de Quintana i Andreu, persona estretament vinculada amb Convergència i Unió.

Som o no som, Sr. de Quintana?

D'on bufarà el vent demà? *Coraí Gilabert i Masó. Jean-Marc Prohías i Thibaudin.*

NECROLÒGIQUES

FRANCESC BERNAL I OLIVARES

A l'edat de 52 anys, va morir **Francesc Bernal**, a Sant Joan de les Abadesses. Era natural d'Ardales (Màlaga) i residia a Sant Joan de les Abadesses.

Era casat amb Magdalena Gratacós i tenia vuit fills.

La missa exequial tindrà lloc avui, a 2/4 de 12 del matí, a l'església del Monestir de Sant Joan de les Abadesses.

MARIA EJEJA I GUTIERREZ

A **Roses**, va morir ahir **Maria Ejeja**, als 78 anys d'edat. Residia al carrer Mairó, de Roses.

Era casada amb Serafín Ramos Herrera i tenia dos fills.

La missa exequial tindrà lloc avui,

a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església parroquial de Roses.

DOLORS SANCHEZ I HARO

A **Girona**, a l'edat de 85 anys, va morir ahir **Dolors Sánchez**. Era natural de Caniles (Granada) i residia a la plaça Jaume Maurici, 2, de Figueres.

Era vídua de Josep Blánquez Martínez i tenia quatre fills.

La missa exequial tindrà lloc avui, a 2/4 d'11 del matí, a l'església del Poblenou de Figueres.

MONTSERRAT CORDONET I PUJOLAS

A **Girona**, va morir abans d'ahir **Montserrat Cordonet**, als 62 anys

d'edat. Era natural d'Esponellà i residia a l'avinguda Sant Narcís, 16, de Girona.

Era casada amb Jaume Soler Cargol i tenia dos fills.

La missa exequial tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església de Sant Feliu de Calabuig.

MERCÈ PIÑERO I CRUZ

A **Girona**, va morir abans d'ahir **Mercè Piñero**, a l'edat de 66 anys. Era natural de Carmona (Sevilla) i residia al carrer Francesc Artau, 10, de Girona.

Era casada amb Antonio García Gutiérrez i tenia quatre fills. La missa exequial tindrà lloc avui, a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església de Sant Narcís de Girona.